Kraków, dnia 1 kwietnia 1939 r.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 8.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Dział urzędowy.

59

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH z dnia 20 marca 1939 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zewnętrznym wyglądzie budynków i urządzeń związanych z budynkami dla m. Krakowa

Na podstawie art. 408 pkt. 6, 7, 8, 13, art. 410 pkt. 2, 10 i art. 415 ust. 1 pkt. a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) — na wniosek Wojewody Krakowskiego z dnia 11 czerwca 1938 r. L. KBB. IV-13-16, oparty na uchwale Rady Miejskiej w Krakowie z dnia 28 kwietnia 1938 r., zarządzam co następuje:

Lica frontowe, dachy, boczne i tylne ściany budynków

(1) Lica frontowe budynków murowanych należy otynkować lub wykonać z kamienia naturalnego, łamanego lub obrobionego po kamieniarsku, z cegły licówki lub innych materiałów, nadających się do licowania. Licowanie cegłą jest dopuszczalne wówczas tylko gdy licówka jest trwała, regularnie wiązana, i użyta do poszczególnych motywów architektonicznych. Stosowanie licówki na całej fasadzie dopuszcza się tylko wtedy, gdy budynek odmiennym swoim wyglądem nie przyczyni się do zeszpecenia ulicy, placu lub w ogóle miejscowości.

(2) Cokoły w budynkach nowowznoszonych oraz w budynkach, w których dokonywana jest gruntowna przebudowa fasad, usytuowanych bezpośrednio przy ulicy, drodze lub placu publicznym należy licować kamieniem naturalnym odpornym na wpływy atmosferyczne lub innym trwałym materiałem uznanym przez władzę za odpowiedni.

(3) Przepisu ust. (2) nie stosuje się do budynków parterowych.

§ 2. (1) Zabrania się malowania lic frontowych budynków farbą olejną.

(2) Sposób i kolor tynkowania albo licowania ścian, a także malowania lic frontowych, okien, okiennic, drzwi i rynien władza budowlana może określić w każdym poszczególnym przypadku ze względu na potrzebę zharmonizowania tych elementów z otoczeniem.

(3) Ścian, wykonanych z kamienia naturalnego, jak z piaskowca, granitu itp., a także z cegły licówki malować nie wolno.

(4) Władza budowlana może nakazać ze względów architektonicznych: 1) umieszczanie na fasadzie frontowej budynków nowowznoszonych godła lub innego motywu plastycznego; 2) przywrócenie godła poprzednio istniejącego.

(5) Władza budowlana może nakazać wykonanie na fasadzie w oznaczonym miejscu urządzenia dla zawieszenia chorągwi.

§ 3. Boczne ściany budynków frontowych jak również wszelkie powierzchnie ścian, widoczne z ulic, dróg, placów, z kolei żelaznej i w ogóle z wszelkich dróg komunikacji publicznej albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, jak: parki, cmentarze, miejsca spacerów, szlaki turystyczne i t. p., należy traktować jak lica frontowe i wykonać w sposób ustalony w § § 1 i 2.

§ 4. Części budynku, podpadające pod przepisy §§ 1, 2 i 3, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych paragrafów, w okresie najwyżej trzech lat od dnia udzielenia pozwolenia na użytkowanie budynku.

§ 5. Gdy dach nowowznoszonego — lub gruntownie przebudowanego budynku jest widoczny z ulic, dróg, placów, kolei żelaznej, szlaków turystycznych i w ogóle z jakichkolwiek dróg komunikacji publicznej, albo z miejsc uczęszczanych przez publiczność, władza budowlana może określić pochylenie dachu i zażądać wykonania go z materiału i w kształcie dostosowanym do pokrycia dachów sąsiednich lub charakteru otoczenia.

§ 6. W dzielnicach lub strefach o zabudowaniu zwartym budynki nowowznoszone lub gruntownie przebudowywane należy pod względem położenia gzymsów, cokołów i otworów okiennych zharmonizować z sąsiednimi budynkami istniejącymi, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planów zabudowania, jeśli takie istnieją a nie powodują z jakichkolwiek powodów zeszpecenia ulicy, drogi, placu lub w ogóle miejscowości.

§ 7. (1) Jeśli jakakolwiek projektowana częściowa zmiana zewnętrznego wyglądu budynku odbiega od charakteru architektury całości lub świeżością wykonania może podkreślić zaniedbany stan pozostałej części budynku, albo nie harmonizuje z otoczeniem, wówczas władza budowlana może żądać wykonania pewnych robót w innych zewnętrznych

częściach budynku dla zapobieżenia zeszpeceniu, jakie mogłoby nastąpić wskutek wykonania zamierzonych robót.

(2) Przy odnawianiu fasady budynku władza budowlana może żądać odkrycia, uzupełnienia i zakonserwowania fragmentów architektonicznych oraz nakazać zmiany wyglądu zewnętrznego fasady lub jej części i nowego opracowania szczegółów architektonicznych, jeśli tego wymagają względy bezpieczeństwa, ochrona otoczenia przed oszpeceniem lub potrzeba zharmonizowania budynku z otoczeniem.

Bramy, drzwi i okna.

§ 8. (1) Zabrania się urządzenia drzwi i okien sklepowych w budynkach na nieruchomościach, położonych przy ul. Kanoniczej oraz po stronie wschodniej ulicy św. Jana na odcinku od ul. św. Tomasza do ul. Pijarskiej.

(2) Bramy, drzwi, okna i wszelkie inne otwory w zewnętrznych ścianach budynków powinny być zharmonizowane wzajemnie przez zastosowanie dla poszczególnych rodzajów otworów w miarę możności jednakowych wymiarów, formy i podziału na części.

(3) Bramy i drzwi oraz zamknięcia ochronne okien sklepowych w ścianach, przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy, należy tak urządzać aby skrzydła przy otwieraniu nie występowały poza lice muru, ani nie kładły się na fasadzie.

(4) Bramy wjazdowe, prowadzące do podwórza i drzwi prowadzące z ulicy do sieni i klatek schodowych, powinny być cofnięte od lica muru, przyległego do linni regulacyjnej, albo do linii ulicy, przynajmniej o 0,27 m od tej linii.

§ 9. (1) Okna w budynkach ogniotrwałych, w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej lub linii ulicy należy urządzać jako otwierane do wewnątrz.

(2) Okiennice otwierane na zewnątrz w ścianach przylegających bezpośrednio do linii regulacyjnej, albo do linii ulicy powinny być umieszczone na wysokości co najmniej 2,75 m nad poziomem chodnika, mierząc od jego najwyższego punktu pod okiennicą do jej dolnej krawędzi, a gdy chodnika nie ma — co najmniej 3,60 m nad poziomem jezdni lub terenu pod otwartą okiennicą.

(3) Otwory okienne na piętrach, nie posiadające parapetu lub posiadające parapet o wysokości mniejszej jak 0,75 m. licząc od poziomu podłogi, należy zaopatrzyć w urządzenie ochronne, sięgające do powyższej wysokości.

(4) Władza budowlana może żądać stosowania w poszczególnych budynkach jednorodnego rodzaju i koloru oszklenia.

(5) Urządzanie w oknach krat zewnętrznych jest zabronione. Władza według swego uznania może zezwolić na odstępstwo od powyższego przepisu.

Balkony i wykusze.

§ 10. (1) Urządzenie balkonów wiszących od ulicy jest dozwolone wówczas, gdy odległość pomiędzy ścianami przeciwległych budynków wynosi co najmiej 12.00 m, a względy architektoniczne nie stoją temu na przeszkodzie.

(2) Zabrania się urządzania balkonów wiszących na poddaszach.

§ 11. (1) Balkony wiszące w domach, stawianych w linii regulacyjnej lub w linii ulicy, mogą wystawać przed lice budynku co najwyżej na 1,00 m, w domach zaś cofniętych od tej linii — co najwyżej na 1.30 m.

(2) Balkony wiszące w podwórzach mogą wystawać przed lice budynku co najwyżej na 1.30 m.

§ 12. (1) Balkony należy zaopatrzyć w balustradę o wysokości co najmniej 0.90 m. ponad podłogą balkonu.

(2) Odległość balkonu od granicy sąsiadów powinna wynosić co najmniej półtorakrotną szerokość występu balkonu przed licem muru, nie mniej jednak niż 0.70 m; mniejsze odległości mogą być stosowane tylko przy domach bliźniaczych i przy zastosowaniu ścianki działowej od granicy o wysokości co najmniej 2 m. i szerokości występu balkonu.

(3) Balkony w budynkach ogniotrwałych powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 13. (1) Zabrania się urządzania wykuszy przekraczających frontową linię zabudowania lub linię ulicy, jak również tylne i wewnętrzne linie zabudowania.

(2) Odległość wykuszy, nie przekraczających poza linie zabudowania, od granic sąsiadów nie może być mniejsza, niż dwukrotny wymiar występu wykuszy przed licem budynku.

§ 14. W budynkach ogniotrwałych wykusze powinny być wykonane całkowicie z materiałów niezapalnych.

§ 15. Odległość wykuszy od granic sąsiadów powinna wynosić co najmniej 1 m.

Ryzality, kolumny i inne elementy wysunięte przed licem frontowym budynku.

§ 16. (1) Wysunięcie przed linią regulacyjną lub linią ulicy ryzalitów, kolumn, szkarp, filarów, stopni, urządzeń ochronnych przy oknach wystawowych itp. części budynku jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy nie wpłynie ono ujemnie na bezpieczeństwo ruchu ulicznego, — na architekturę budynku i na wygląd otoczenia.

(2) Wysuwanie części budynku, określonych w poprzednim ustępie, przed frontową lub tylną linią zabudowania, albo przed licem muru w domach, cofniętych od ulicy lub od tej linii regulacyjnej, jest dopuszczalne, jeśli potrzeba utrzymania jednolitego wyglądu ulicy nie stoi temu na przeszkodzie.

§ 17. Ryzality mogą być wysunięte przed linię regulacyjną lub linię ulicy:

a) przy szerokości chodnika do 3,00 m o 0.13 m;

b) przy większej szerokości chodnika o 1|10 część szerokości chodnika i nie więcej niż o 0,27 m.

§ 18. Stopnie wejściowe przed linią regulacyjną lub linią ulicy można urządzać tylko przy szerokości chodnika, wynoszącej przynajmniej 4.00 m. Wysunięcie stopni przed linią regulacyjną lub linią ulicy, nie może przekraczać 0.30 m.

§ 19. (1) Urządzenia ochronne przy oknach, jak: pręty (antaby) i stałe kraty, wreszcie urządzenia, służące do umieszczania roślin mogą być wysunięte przed linią regulacyjną lub linią ulicy, co najwyżej:

a) przy szerokości chodnika do 2,00 m o 0.10 m.,

b) przy większej szerokości chodnika o 0.20 m.

(2) Wzniesienie dolnej krawędzi urządzeń określonych w ust. (1) ma wynosić co najmniej 2,0 m nad poziomem chodnika.

(3) Urządzenia ochronne w postaci żaluzji zwijanych, krat rozsuwanych i t. p. należy urządzać w taki sposób, aby nie wystawały przed lice muru.

(4) Zabrania się zabezpieczania okien i wystaw w sposób, mogący narazić na niebezpieczeństwo życie i zdrowie ludzkie, w szczególności zabezpieczania za pomocą kolców, zwróconych ostrzem do góry, umieszczonych przy dolnej krawędzi okien, wystaw lub wnęk.

§ 20. (1) Okapy dachu, gzymsy wieńczące i rynny mogą być wysunięte przed lice budynku usytuowanego w linii regulacyjnej ulicy, drogi czy placu komunikacyjnego albo linii ulicy co najwyżej o 0.50 m. Wysokość okapu albo dolnej krawędzi gzymsu nie może być mniejsza niż 3 m nad poziomem chodnika.

(2) W dzielnicach zwarto zabudowanych okapy dachu i gzymsy mają być dostosowane do poziomu górnej krawędzi okapów i gzymsów w sąsiednich budynkach istniejących, gdy odpowiadają one przepisom obowiązującym i założeniom planu zabudowania, jeśli taki istnieje.

§ 21. (1) Części budynków, nie wymienione w §§ 17, 18, 19, i 20, jak: kolumny, filary, szkarpy itp., a także rynny spustowe mogą być urządzone przed linią regulacyjną lub linią ulicy, tylko przy chodniku o szerokości wynoszącej co najmniej 2,50 m i mogą być wysunięte przed wspomniane linie o 1|10 część szerokości chodnika, nie więcej jednak jak o 0,55 m.

(2) Sklepowych portali, witryn, okien wystawowych i drzwi wejściowych do sklepów nie wolno wysuwać przed linię regulacyjną lub linię ulicy.

(3) Okna wystawowe i witryny mogą być wyjątkowo wysunięte przed linię regulacyjną lub linię ulicy co najwyżej o 0,15 m. gdy Zarząd Miejski uzna, że względy architektoniczne tego wymagają, a bezpieczeństwo komunikacji nie stoi temu na przeszkodzie.

(4) Rury spustowe i rynny należy tak rozmieszczać i tak wykonywać, aby swoim położeniem i wyglądem nie szpeciły budynku i otoczenia.

Urządzenia poniżej poziomu chodnika i na chodniku.

§ 22. Urządzanie świetlików do oświetlania piwnic, wsypów, włazów itp. urządzeń na poziomie chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy jest zabronione.

§ 23. (1) Zabrania się urządzenia stopni wejściowych poniżej poziomu chodnika przed linią regulacyjną lub linią ulicy.

(2) Odległość pierwszego stopnia schodów, prowadzących na poziom niższy, znajdującego się poniżej chodnika, ma wynosić przynajmniej 0,60 m od lini regulacyjnej lub linii ulicy, jeśli w liniach tych nie ma ogrodzenia.

§ 24 Zabrania się urządzania odboi (słupów) żelaznych, wycieraczek do obuwia itp. urządzeń przed bramami, wejściami i wogóle na chodnikach przed licem budynku.

Szyldy, reklamy świetlne itp. urządzenia.

§ 25. (1) Szyldy i reklamy (tablice firmowe, godła- wszelkiego rodzaju znaki kupieckie i przemysłowe, tablice i napisy reklamowe itp.), reklamy świetlne (lampy, latarnie, szyldy transparentowe, reflektory itp.), witryny (szafki wystawowe, gablotki itp.), daszki ochronne nad wejściem do hoteli, teatrów, kinematografów i w ogóle wszelkie przedmioty, wystające przed licem bydynku lub ponad terenem ulicznym, bądź w przejściach, w pasażach, w podwórzach i w bramach wejściowych, należy wykonywać i umieszczać w sposób, nie zagrażający życiu i zdrowiu ludzkiemu i nie powodujący zniekształcenia lub zeszpecenia budynku i otoczenia swoją formą, wielkością, barwą, rysunkiem.

(2) W dzielnicach mieszkalnych o zabudowie luźnej albo grupowej miejsce na umieszczenie, szyldów, reklam i tym podobnych urządzeń jeśli nie jest określone na elewacji w zatwierdzonym projekcie budynku, każdorazowo wyznaczy władza budowlana.

§ 26. (1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy umieszczać nad otworami drzwiowymi i okiennymi.

(2) Urządzenia te powinny być dostosowane do architektury budynku. W razie, gdy na licu budynku lub na ogrodzeniu istnieją specjalne miejsca na umieszczanie napisów bądź zawieszanie szyldów, zabrania się umieszczania napisów lub zawieszania szyldów poza tymi miejscami.

(3) Władza budowlana może żądać, aby szyldy i reklamy z napisami i rysunkami były dostosowane pod względem konstrukcji, materiału i koloru do podobnych urządzeń, istniejących już przy danej ulicy, drodze czy placu lub przy pewnych ich odcinkach.

(4) Zabrania się zawieszania szyldów i reklam z napisami i rysunkami obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, bram, okien i okiennic, oraz na balkonach, balustradach i dachach.

(5) Na ścianach fasad powyżej parapetów pierwszego piętra nie wolno umieszczać innych napisów poza napisami wykonanymi z liter plastycznych nakładanych.

§ 27. (1) Szyldy i reklamy z napisami i rysunkami należy tak umieszczać, aby przylegały do muru, nie były nachylone ukośnie do lica budynku, nie przerywały ciągłości pewnych układów lub elementów architektonicznych, jak: filarów, pilastrów, belkowań, gzymsów, wnęk, boniowań, portali itp., wreszcie aby nie zakrywały takich elementów ani też otworów okiennych i drzwiowych.

(2) Zewnętrzna powierzchnia szyldów i reklam we wszystkich swoich częściach może znajdować się co najwyżej w odległości 0,05 m. liter nakładanych — 0,15 m, reklam świetlnych — 0.25 m od powierzchni lica budynku.

§ 28. (1) Zabrania się wykonywania na płaszczyznach murów, obok okien i witryn sklepowych oraz na skrzydłach drzwi, okien i okiennic jakichkolwiek innych napisów poza napisami, określającymi nazwę firmy i rodzaj przedsiębiorstwa wykonywanymi bezpośrednio na materiale, z którego wykonano określone powyżej części budynku lub trawionymi na szkle.

(2) (Zabrania się malowania napisów, obramowań lub rysunków farbą olejną lub inną bezpośrednio na fasadach, murach ogniochronnych, skrzydłach drzwiowych lub na okiennicach.

§ 29. Tablice, służące do oznaczania zawodu, należy umieszczać w glifach (wnękach) otworów bramowych lub wejściowych, albo na bramach i na furtkach ogrodzenia. Zabrania się umieszczania tych tablic na frontowych ścianach budynku.

§ 30. (1) Reklamy świetlne należy umieszczać co najmniej na wysokości parapetów okiennych 1 piętra, a szkodliwe dla oka (np. czerwone światło neonowe) na wysokości co najmniej 6,00 m ponad poziomem chodnika.

(2) Reklamy świetlne mają być tak wykonane, aby swym wyglądem nie szpeciły miejscowości ani też budynków, zarówno w dzień jak i w nocy.

(3) Zabrania się urządzania wszelkich reklam świetlnych przy ul. Kanoniczej, oraz przy Pl. Mariackim od strony południowej i południowo-wschodniej.

(4) W dzielnicy I. Śródmieście oraz przy ulicach: Podzamcze, Powiśle, Bernardyńskiej.

Pl. Bernardyńskim, Skałecznej, św. Katarzyny Augustiańskiej na przestrzeni od ul. Paulińskiej do ul. Skałecznej, Józefa, Szerokiej, Ciemnej, Izaaka, Bożego Ciała na przestrzeni od ul. Józefa do pl. Wolnica, św. Wawrzyńca na przestrzeni od pl. Wolnica do ul. Gazowej, Krakowskiej na przestrzeni od ul. Trynitarskiej do ul. Podgórskiej nie wolno umieszczać reklam świetlnych powyżej parapetów I piętra

(5) Zabrania się umieszczania neonowych reklam przy ulicach: Siennej na przestrzeni od Rynku Gł. do Małego Rynku, św. Jana na przestrzeni od ul. św. Tomasza do ul. Pijarckiej, Pijarskiej na przestrzeni od ul, św. Jana do Szpitalnej, św. Marka na przestrzeni od ul. Floriańskiej do ul. Reformackiej, św. Tomasza na przestrzeni od ul, Szpitalnej do ul. św. Jana, Mikołajskiej na przestrzeni od ul. św. Krzyża do plant, św. Krzyża, na Gródku, Jagiellońskiej, na przestrzeni od ul. św. Anny do Planty Gołębiej i św. Idziego.

§ 31. (1) Sklepowe witryny i szafki reklamowe mają być dostosowane do architektury budynku, nie mogą mieć podstaw, opartych bezpośrednio na chodniku, nie mogą wystawać przed lice muru więcej jak 0,25 m. i mogą być umieszczane tylko przy chodnikach o szerokości, wynoszącej co najmniej 2,00 m.

(2) Przy stosowaniu witryn i szafek reklamowych w pasażach, przejazdach, bramach i tym podobnych miejscach, należy pozostawić przed wytrynami wolną przestrzeń o szerokości przynajmniej 2,30 m; a w sieniach przejściowych — 1,5 m.

§ 32. Na frontowych ścianach piętrowych kondygnacji wolno umieszczać tylko reklamy świetlne i napisy z liter nakładanych. Innych stałych szyldów i napisów na tych częściach ścian urządzać nie wolno.

§ 33. (1) Zabrania się wywieszania szyldów prostopadle do lica budynku. Dopuszczenie innych wywieszek umieszczanych prostopadle do lica budynku, zależy od uznania władzy.

(2) Latarnie i tablice z oznaczeniem numeru domu, umieszczane na domach czy ogrodzeniach, powinny być wykonane według typu, ustalonego przez Zarząd Miejski.

(3) Neonowe reklamy świetlne, przy ulicach o rozstawie budynków, wynoszącej mniej jak 18 m, można umieszczać prostopadle do lica budynku, nie mogą wystawać przed lice budynku więcej jak o 0,60 m, a przy ulicach o większym rozstawie budynków — 1.00 m.

§ 34, (1) Zabrania się umieszczania jakichkolwiek szyldów, reklam świetlnych, witryn, napisów i rysunków na balkonach i na ogrodzeniach z siatki lub ze sztachet żelaznych. czy drewnianych, z wyjątkiem bram i furtek oraz na drzewach i krzewach.

(2) Reklamy z napisami i rysunkami, umieszczone na ogrodzeniach z muru lub pełnych z drzewa powinny czynić zadość przepisom §§ 25 i 27, szafki zaś reklamowe — §§ 25 i 31. Ponadto władza budowlana może żądać. aby takie reklamy i szafki, umieszczane na jednym lub kilku sąsiednich ogrodzeniach miały jednolity charakter pod względem konstrukcji, materiału i koloru.

§ 35. Wolno stojące szafki reklamowe, gablotki, reklamy świetlne itp. urządzenia oraz tablice i słupy reklamowe można stawiać tylko w miejscach, wyznaczonych przez władzę budowlaną. Urządzenia te należy wykonać porządnie i w sposób nie szpecący miejscowości i nie zagrażająoy komunikacji, w szczególności zaś w sposób, nie przypominający tablic i słupów orientacyjnych ruchu publicznego.

§ 36. (1) Przepisy, zawarte w §§ 26-35 nie dotyczą dekoracyj, transparentów, chorągwi itp. emblematów, wywieszanych z powodu świąt narodowych, obchodów religijnych itp. uroczystości.

(2) Umieszczenie szyldów prowizorycznych płóciennych, określających przedsiębiorstwo dopuszcza się tylko na okres 30 dni.

(3) Wszelkie prowizoryczne urządzenia reklamowe powinny odpowiadać wymaganiom estetycznym.

Tablice, anteny itp. urządzenia.

§ 37. Tablice, określające nazwy ulic, znaki wysokościowe itp. powinny być wykonane w sposób nie szpeczący budynku bądź ulicy.

§ 38. (1) Anteny radiowe itp. urządzenia, umieszczane na dachach frontowych i w ogóle w miejscach widocznych, należy wykonywać w sposób nie szpecący budynku i otoczenia.

(2) Władza budowlana może żądać, aby urządzenia, o których mowa w ustępie poprzednim, były wykonane w sposób, przez nią określony.

(3) Przewieszanie anten nad ulicą lub drogą jest zabronione,

Markizy.

§ 39. (1) Markizy należy umieszczać na wysokości, wynoszącej co najmniej 2,30 m ponad poziomem chodnika.

(2) Markizy w stanie rozwartym mogą sięgać od lica budynku na odległość nie większą od szerokości chodnika, zmniejszonej o 0,50 m, a co najwyżej na odległość 2,50 m.

(3) Władza budowlana może żądać, aby markizy pod względem konstrukcji, materiału i barwy oraz wysokości zawieszenia i wymiarów odpowiadały określonym przez nią warunkom, w szczególności zaś, aby były zharmonizowane z markizami, istniejącymi przy danej ulicy lub przy pewnym jej odcinku.

Dostosowanie urządzeń istniejących.

§ 40. Na obszarze m. Krakowa części budynków oraz istniejące urządzenia, związane z budynkami, powinny być dostosowane do wymagań niniejszych przepisów na następujących zasadach:

a) Ściany i powierzchnie murów, nie czyniące zadość przepisom §§ 1, 2 i 3 i nieotynkowane, należy otynkować albo wyłożyć kamieniem naturalnym czy regularnie wiązaną cegłą licówką bądź innym materiałem, nadającym się do licowania w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie niniejszych przepisów Władza budowlana może zarządzić pomalowanie tych ścian (jeśli będą otynkowane) w określonym przez nią kolorze.

b) Urządzenia, wymienione w § 9, należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl niniejszych przepisów w okresie 2-ch lat od dnia wejścia ich w życie.

c) Urządzenia, wymienione w §§ 25-35, 36-39 należy doprowadzić do stanu, wymaganego w myśl tych przepisów, w okresie 2 lat od dnia wejścia ich w życie.

Stosowanie ulg.

§ 41. (1) W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, władza budowlana może zezwolić na odstępstwa od przepisów, zawartych w § 8, 9, § 12 ust, (2), § 20, 21 ust. (2), § 22 ust. (1), § 26 ust (1) i (4) i § 27 ust. (2).

(2) Przy wznoszeniu budynków przeznaczonych do użytku publicznego i budynków o charakterze monumentalnym władza, powołana do udzieleń, może zezwolić na wysunięcie poszczególnych części budynku, większe od przewidzianego w §§ 17, 18, 19 ust. (1) oraz w § 21 lub też zezwolić na umieszczenie na chodniku urządzeń, o których mowa w §§ 23 i 24, gdy względy architektoniczne za tym przemawiają, a warunki utrzymania bezpieczeństwa ruchu publicznego nie stoją na przeszkodzie.

Roboty wymagające pozwolenia,

(1) Wykonanie urządzeń określonych w §§ 25, 26, 27, 28, 30 i 31, 32, 33 i 39 niniejszych przepisów wymaga uprzedniego uzyskania pozwolenia Zarządu Miejskiego w trybie zatwierdzenia projektu w myśl art. 333 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitoj z dnia 16 lutego 1928 r, o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz, U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w brzmieniu ustawy z 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405).

(2) Umieszczenie tabliczek z numerami domów, latarń służących do oznaczenia ulic i domów, poziomu wodociągów i kanalizacji, oddziałów straży pożarnej, innych urządzeń porządku i bezpieczeństwa publicznego, jak również tablic o rozmiarze nie przekraczającym 15 x 35 cm. służących do oznaczenia zawodu, nie wymaga pozwolenia.

Przepisy końcowe.

§ 43. Przepisów niniejszych nie stosuje się do obiektów uznanych za zabytkowe.

§ 44. Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 30 dni od dnia ich ogłoszenia w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 45. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy sprzeczne z jego postanowieniami oraz wszelkie przepisy dotyczące spraw unormowanych niniejszym zarządzeniem,

Za Ministra:
Korsak
Podsekretarz Stanu.

60

ROZPORZĄDZENIE
WOJEWODY KRAKOWSKIEGO
z dnia 14 marca 1939 r,
w sprawie wykonania ustawy o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne w powiecie dębickim.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 26-go marca 1935 r. o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 204), zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego zarządzam co następuje:

§ 1) a. Najwyższa dopuszczalna granica obciążenia świadczeniami w naturze na wszystkie cele łącznie, dozwolona w myśl art. 3 wymienionej ustawy w stosunku do podstawy wymiaru, wynosi 250°|o z tego:

a) na budowę i utrzymanie dróg samorządowych 100°|o,
b) na wykonanie i utrzymanie urządzeń melioracyjnych, na wznoszenie budynków gminnych i gromadzkich i zalesienie nieużytków gminnych i gromadzkich 50°|o
c) na melioracje związane z przebudową ustroju rolnego 100°|o.

p. b). Okresami czasu pilnych robót polnych i leśnych (art. 4 ust. 2 ustawy), z uwzględnieniem warunków miejscowych i typów gospodarstw są czasokresy od 1 kwietnia do 5 maja, od 20 lipca do 15 października.

p. c). Najdalsza dopuszczalna odległość miejsca robót od przedmiotu podatkowego, uzasadniającego obowiązek świadczeń, wynosi 5 klm. dla robocizny pieszej 6 klm. dla robocizny ciągłej (zaprzęgowej),

p. d). Wartość dniówki robocizny zaprzęgowej, wyrażona w dniówkach robocizny pieszej wynosi 4 dniówki piesze dla robocizny zaprzęgowej jednokonnej 6 dla dwukonnej.

p. e). Najwyższa dopuszczalna stawka równowartości pieniężnej za jeden dzień robocizny pieszej wynosi 1 zł. 50 gr.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje w roku budżetowym 1939 40.

Za wojewodę:
Osiecki
Naczelnik Wydziału Samorządowego.

61

OGŁOSZENIE STAROSTY POWIATOWEGO JASIELSKIEGO
z dnia 16 marca 1939 r.
o wdrożeniu postępowania scaleniowego wsi Hałbów gm. Żmigród.

Starosta powiatowy jasielski, na podstawie art. 18 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr 92, poz. 833) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622) oraz art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 635), podaje do publicznej wiadomości, że w dniu 28 kwietnia 1938 r. uprawomocniło się orzeczenie Starostwa z dnia 17 września 1937 r. dotyczące wdrożenia postępowania scaleniowego i ustalenia obszaru scalenia, na gruntach wsi Hałbów, gminy Żmigród, powiatu jasielskiego.

Za Starostę powiatowego:
Inż. A. Dybowski
Komisarz Ziemski.

62

ROZPORZĄDZENIE TYMCZASOWEGO WYDZIAŁU SAMORZĄDOWEGO w LIKWIDACJI
z dnia 3 lutego 1939 r.
o poborze specjalnych dopłat na utrzymanie szpitali powszechnych w czterech Województwach małopolskich w roku budżetowym 1939|40.

Na podstawie art. 32 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r, o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 747) w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 IX. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884) tudzież § 20 rozporządzenia Pana Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 III 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) pobierane będą od gmin miejskich i powiatowych Związków komunalnych w Województwach: krakowskim, lwowskim, stanisławowskim i tarnopolskim w roku budżetowym 1939|40 — specjalne dopłaty na częściowe pokrycie wydatków na szpitalnictwo małopolskie według następujących zasad.

§ 1. Sumę specjalnych dopłat na pokrycie części niedoboru budżetowego Tymcz. Wydziału Samorządowego w likw. na rok 1939/40 na utrzymanie szpitalnictwa — ustanawia się w kwocie 2,000.000 zł.

§ 2. Za podstawę rozkładu tych dopłat specjalnych na poszczególne miasta i powiaty służy przeciętna roczna ilość dni leczenia w trzechleciu 1935|36 do 1937|38 według przynależności leczonych do każdego miasta,

względnie powiatu. Przypadające na każde miasto i na każdy powiat dopłaty oblicza i podaje do wiadomości Zarządów miast i powiatowych Związków komunalnych — Tymcz. Wydział Samorządowy w likw.

§ 3. Zarządy miast i Wydziały powiatowe obowiązane są przypadające na nie dopłaty wstawić do swych budżetów i pokryć je ze swych dochodów.

Dopłaty winny być uiszczone w 12-tu równych ratach miesięcznych, płatnych do 20-go każdego miesiąca — poczynając od 1-go kwietnia 1939 r.

§ 4. Spory wynikłe między Związkami komunalnymi, — a Tymcz. Wydziałem Samorządowym w likw., o stosowanie art. 32 ustawy o tymczasowym nregulowaniu finansów komunalnych, rozstrzyga Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w dzienniku urzędowym Województwa.

Wojewoda lwowski:
Alfred Biłyk

63

OBWIESZCZENIE ZARZĄDZENIA PREZYDENTA STOŁ. KRÓL. M. KRAKOWA z dnia 15 marca 1939 r. Nr. Bud. Praw. 33|39|A.

o zasadach przekładania kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych na właścicieli przyległych działek

Na podstawie uchwały Rady Miejskiej w st. kr. m. Krakowie z dnia 1. II. 1938 r., zatwierdzonej przez Urząd Wojewódzki Krakowski reskryptem z dnia 16. VI. 1939 r. nr. S. A. IV-5|22|38 i postanowienia Min. Spraw Wewn. Nr. S. B. 13—38 z dnia 15 listopada 1938 r. zarządzam, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w niniejszej uchwale bez bliższego określenia oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 II. 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U, R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 VII. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405), zaś paragrafy powołane oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 czerwca 1937 r. o zwolnieniu od obowiązku ponoszenia kosztów urządzenia ulic i placów, oraz zmniejszeniu i odroczeniu uiszczenia wpłat z tego tytułu (Dz. U. R. P. Nr. 46. poz. 351).

Urządzenia których koszty mogą być przekładane.

§ 2. (1) Koszty pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych w rozumieniu art. 174 ust. (4), będą przekładane na zasadach objętych niniejszą uchwałą na właścicieli działek, gdy te ulice i place nie posiadają; a) nawierzchni odpowiadającej wymaganiom art. 172 i chodników, b) ulicznego przewodu wodociągowego, c) kanału ulicznego, d) oświetlenia ulicznego.

(2) Gdy ulica lub plac komunikacyjny posiada jedno albo kilka z tych urządzeń, przekładane będą koszty budowy lub założenia brakujących urządzeń.

(3) W razie, gdy ulica lub plac będą zaopatrywane stopniowo w wyżej wymienione urządzenia, koszty tych urządzeń będą przekładane w miarę zaopatrzenia ulicy lub placu w poszczególne urządzenia.

(4) Właściciele działek, nie przylegających do urządzanych ulic lub placów, oraz właściciele przedsiębiorstw lub urządzeń znajdujących się na tych działkach, otrzymujący wskutek urządzenia wspomnianych ulic i placów szczególne korzyści, mogą być pociągani do pokrycia w całości lub części kosztów urządzenia omawianych ulic lub placów — na mocy specjalnych uchwał Rady Miejskiej.

Obliczenie kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych.

§ 3. (1) Do kosztów pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, podlegających przełożeniu, zalicza się:

a) koszty nabycia bądź wartość gruntu potrzebnego dla urządzenia ulicy lub placu,

b) koszty budowy jezdni i chodników do szerokości 20 m, licząc od obustronnych linii regulacyjnych albo zabudowania ulicy; koszty robót ziemnych i podłoża budowy będą wliczone, o ile łączny koszt w kwocie swej nie przekroczy norm obliczonych na zasadach art. 174 ust. (3) pkt. a),

c) koszty ułożenia przewodu wodociągowego wraz z jego uzbrojeniem (zasuwy, hydranty, klapy i t. p.) w wysokości nieprze-

kraczającej kosztów ułożenia przewodu o średnicy 10 cm. na głębokości 1.8 m w gruncie niepokrytym trwałą nawierzchnią ulicy.

d) koszty ułożenia przewodu kanalizacyjnego wraz z jego uzbrojeniem (włazy kontrolne, szyby odwietrzające, płuczki itp.) w wysokości nieprzekraczającej kosztów ułożenia przewodu kamionkowego o średnicy 30 cm do głębokości 5 m w gruncie niepokrytym trwałą nawierzchnią ulicy,

e) koszty urządzenia oświetlenia ulicznego, obejmujące koszty robót podziemnych i naziemnych oraz słupów i latarń w wysokości nieprzekraczającej kosztów: przy oświetleniu elektrycznym założenia kabla podziemnego oświetlenia ulicznego na głębokości 1 m w gruncie niepokrytym trwałą nawierzchnią ulicy, ustawienia lamp o rozstawie nie mniejszym jak 30mb o mocy żarówek nie większej jak 500 wat, zaś przy oświetleniu gazowym; kosztów założenia gazociągu podziemnego wraz z jego uzbrojeniem (zbiorniki, skrzynki zbiornikowe itp.) o średnicy 80 mm na głębokości 1.8 m w gruncie niepokrytym trwałą nawierzchnią ulicy, wykonanie dopływów i ustawienia słupów wraz z lampami o rozstawie nie mniejszym jak 30mb' o sile światła nie większej jak 600 świec.

(2) Przy wykonywaniu robót sposobem gospodarczym, do rzeczywistych kosztów wlicza się na wydatki administracyjne i zużycie narzędzi: przy kosztach wykonawczych robót

do wysokości	500 zł.	—	10%
„ „	1000 „	—	8%
„ „	5000 „	—	7%
„ „	15000 „	—	6%
ponad „	15000 „	—	5%

(3) Zarząd Miejski działający kolegialnie (Magistrat) ustali ceny jednostkowe dla poszczególnych elementów przewodów i nawierzchni na rok kalendarzowy, a w razie potrzeby na okresy krótsze.

(4) w przypadku, gdy ulica lub plac zostaną zaopatrzone na razie w nawierzchnię prowizoryczną, nie mającą charakteru podłoża nawierzchni trwałej, a dopiero po tym w nawierzchnię trwałą, mogą być przełożone albo koszty tej prowizorycznej nawierzchni, albo koszty nawierzchni urządzonej następnie jako trwałej.

(5) O ile nawierzchnia prowizoryczna jest podłożem przyszłej nawierzchni trwałej, mogą być przełożone koszty budowy zarówno wspomnianego podłoża, jak i nawierzchni trwałej z zachowaniem warunku, że ogólne koszty budowy podłoża i nawierzchni nie mogą przekraczać norm, obliczonych na zasadach art. 174 ust, (3) pkt. a).

§ 4. Za podstawę do obliczenia przekładanych kosztów przyjmuje się:

a) koszty nabycia gruntu, rzeczywiście poniesione przez Gminę, gdy grunt został nabyty przez nią w okresie trzyletnim, poprzedzającym rok, w którym ulica została urządzona, a gdy nie zachodzą powyższe warunki — wartość gruntu, określoną przez Komisję powołaną przez Zarząd Miejski. W skład Komisji wchodzić będą: 1 członek Zarządu Miejskiego. 2 radnych powołanych przez Radę Miejską, 1 urzędnik z łona Zarządu Miejskiego, oraz jeden przedstawiciel delegowany przez właściwą instytucję reprezentującą interesy własności nieruchomej, względnie przez stowarzyszenie właścicieli nieruchomości, powołane przez Zarząd Miejski,

b) koszty budowy jezdni i chodników, założenia przewodu wodociągowego i kanalizacyjnego oraz oświetlenia ulicznego, według zasad zawartych w § 3 nin. uchwały.

Zasady przekładania kosztów urządzenia ulic i placów w zależności od ich charakteru.

§ 5. (1) Koszty pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych przekłada się na właścicieli działek przyległych do tych ulic i placów, w całości lub części, w zależności od charakteru urządzanych ulic i placów i intensywności dopuszczalnego zabudowania działek.

(2) Wysokość wpłat, przypadających do uiszczenia przez właścicieli działek lub nieruchomości przyległych do ulicy i placów komunikacyjnych, z tytułu urządzenia nawierzchni tych ulic i placów, łącznie z wartością gruntów, nie może przekroczyć w stosunku do kosztów urządzenia ulicy o szerokości 20 m, licząc 10 m na jezdnię i 10 m na oba chodniki, części kosztów takiego urządzenia, wyrażonej procentowo liczbą, określającą przeciętną intensywność zabudowania, pomnożoną przez 2) § 4. ust (1) rozp. Min.).

(3) Intensywność zabudowania określa się iloczynem liczby, oznaczającej w metrach kwadratowych powierzchnię, która może być zabudowana w myśl zatwierdzonego albo prawomocnego planu zabudowania (art. 10 pkt.

2) i art. 11 pkt. d) i liczby kondygnacji, podzielonym przez liczbę, oznaczającą w metrach kwadratowych całą powierzchnię działek do głębokości 70 m od linii regulacyjnej ulicy. Kondygnację suterenową i poddaszną przy obliczaniu intensywności zabudowania traktuje się jako połowę kondygnacji (§ 2. ust. (1) rozp. Min.),

(4) Przeciętną intensywność zabudowania oblicza się osobno dla terenów, przyległych do każdej ulicy lub placu komunikacyjnego, gdy przekłada się koszty urządzenia ulicy lub placu na całej ich długości, albo osobno dla terenów przyległych do każdego ich odcinka, gdy przekłada się koszty urządzenia ulicy lub placu nie na całej ich długości, lecz na długości pewnego odcinka (§ 2. ust. (2) rozp. Min.).

(5) W razie, gdy osiedle bądź dzielnica prawomocnego planu zabudowania nie posiada a front znajdujących się przy ulicy lub placu działek zabudowanych wynosi conajmniej 1/5 obu przeciwległych frontów ulicy lub placu, bądź pewnego ich odcinka, za intensywność zabudowania przy danej ulicy lub placu, albo przy danym odcinku ulicy lub placu, uważa się przeciętną intensywność zabudowania działek zabudowanych, przy czym bierze się pod uwagę tylko działki zabudowane budynkami mieszkalnymi i przemysłowymi o charakterze stałym, nie bierze się natomiast pod uwagę działek, na których intensywność zabudowania wynosi mniej niż 0.10.

(6) O ile dla danego terenu istnieje plan zabudowania, uchwalony przez organ stanowiący Gminy, lecz jeszcze nie prawomocny, wtedy intensywność zabudowania oblicza się na podstawie tego planu.

(7) Gdy front działek, nieobjętych prawomocnym planem zabudowania, zabudowanych albo mających być zabudowanymi, wynosi mniej niż 1/5 długości obu frontów ulicy lub dwu przeciwległych frontów placu, intensywność zabudowania określa się stosownie do przewidywanej gęstości przyszłego zabudowania. W tych przypadkach jednak obowiązek uiszczenia przełożonych kosztów urządzenia ulicy powstaje dopiero z chwilą, gdy faktycznie zostanie uskutecznione zabudowanie określonej wyżej ilości działek a ponadto w razie, gdy intensywność zabudowania okazała się mniejsza od intensywności przewidzianej przy przekładaniu kosztów urządzenia ulicy, ogólna wysokość przekładanych kosztów zostanie zredukowana stosownie do rzeczywistej intensywności.

(8) W razie, gdyby po przełożeniu kosztów urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego — został sporządzony i zatwierdzony lub uprawomocnił się w okresie 6 lat od uiszczenia przełożonych kosztów plan zabudowania, przewidujący intensywność zabudowania mniejszą od intensywności, którą przyjęto za podstawę przy przekładaniu omawianych kosztów, wówczas podlega zwrotowi właścicielom działek, na ich żądanie, nadwyżka uiszczonych kosztów w stosunku do kosztów, jakie mogłyby być przełożone, po zatwierdzeniu albo uprawomocnieniu się wspomnianego planu zabudowania, jednak bez uwzględnienia oprocentowania tej nadwyżki.

§ 6. (1) Koszty pierwszego urządzenia nawierzchni ulic i placów razem z wartością gruntu przekłada się w wysokości ustalonej w myśl zasad podanych wyżej w § 5. ust. (2) i (3) z następującymi ograniczeniami:

a) w razie, gdy łączna szerokość jezdni i chodników jest większa od 20 m, przekłada się koszty urządzenia ulicy 20-metrowej szerokości, licząc 10 m na jezdnię i 10 m na oba chodniki;

b) przekładane koszty nie mogą przekraczać w stosunku do kosztów urządzenia ulicy szerokości 20 m. następujących odsetek tych kosztów:

Klasa	Wskaźnik przeciętnej intensywności zabudowania	Przekładany odsetek kosztu urządzenia ulicy 20-metrowej.
I.	do 0.10	nie przekłada się
II.	od 0.10 do 0.50	od 20% do 100% interpolując liniowo (czyli dla intensywn. 0.10-20%, dla 0.11—22% itd.)
III.	powyżej 0.50	100%

(2) W razie, gdy prawomocny plan zabudowania dopuszcza przy ulicy lub placu o zabudowaniu zwartym urządzenie pomieszczeń na zakłady handlowe, rzemieślnicze i drobne zakłady przemysłowe (art. 11 pkt. d), procentowe określenie tej części kosztów urządzenia nawierzchni ulicy 20-metrowej szerokości, której nie mogą przekraczać przekładane koszty, podwyższa się o 10% (§ 4. ust. (2) rozp. Min.).

(3) Ograniczenia wysokości przekładanych kosztów, urządzenia ulic i placów komunikacyjnych nie mają zastosowania:

a) gdy na działkach lub nieruchomościach, przyległych do ulicy lub placu, dopuszcza się wznoszenie zakładów przemysłowych w myśl art. 10 pkt. 1) lit. f) i g).

b) gdy działki przyległe do ulicy lub placu, przeznaczone są do zabudowania luźnego budynkami zawierającymi chociażby po jednym mieszkaniu o 5 izbach lub większym (§ 4 ust. (3) rozp. Min.).

(4) Koszty ułożenia przewodów wodociągowych i kanalizacyjnych, oraz urządzenia oświetlenia ulicznego obliczone w myśl zasad podanych wyżej w ust. (1) przekłada się niezależnie od charakteru ulicy i intensywwności zabudowania.

(5) W razie, gdy ulica lub plac nie posiada prawomocnego planu zabudowania, szerokość ich liczy się według łącznej szerokości urządzonej nawierzchni jezdni i chodników według zasad ustalonych w niniejszej uchwale.

§ 7. W razie, gdy po jednej stronie ulicy lub placu komunikacyjnego znajdują się grunty, które w myśl prawomocnego planu zabudowania nie mogą być zabudowane, albo których intensywność zabudowania wyraża się liczbą mniejszą niż 0.10, wówczas podlegające przełożeniu koszty urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego oblicza się tylko dla drugiej strony ulicy lub placu, przyjmując za sumę przekładaną — koszt urządzenia połowy szerokości jezdni, oraz połowy łącznej szerokości chodników.

Przekładanie kosztów urządzenia ulic i placów na poszczególnych właścicieli działek.

§ 8. (1) Przy przekładaniu kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, osobno przekłada się na właścicieli przyległych działek koszty urządzenia każdej ulicy a osobno każdego placu, przy czym jeśli plac ma kształt czworoboku, traktuje się łącznie dwie przeciwległe strony placu.

(2) Gdy plac komunikacyjny ma kształt odmienny od czworoboku, osobno przekłada się koszty urządzenia każdego jego odcinka, znajdującego się pomiędzy najbliższymi ulicami.

(3) W razie, gdy ulica lub plac nie posiadają na całej swej długości jednolitego profilu poprzecznego, wówczas przy przekładaniu kosztów urządzenia, zostaną podzielone na odcinki, z których każdy powinien w zasadzie posiadać jednolity profil poprzeczny i być urządzony w sposób jednolity.

(4) Poza tym osobno będą traktowane przy przekładaniu kosztów urządzenia ulicy albo placu, ich odcinki:

a) o zabudowaniu zwartym mieszkaniowym, chociażby z jednej strony ulicy lub placu,

b) o zabudowaniu luźnym obydwu stron ulicy lub placu,

c) o zabudowaniu zwartym, przy którym prawomocny plan zabudowania dopuszcza urządzenia pomieszczeń przeznaczonych na zakłady handlowe, rzemieślnicze i drobne przemysłowe,

d) o zabudowaniu zwartym i luźnym, przy których prawomocny plan zabudowania dopuszcza wznoszenie zakładów przemysłowych,

e) o charakterze zabudowania, o którym mowa w § 6. ust.(3) pkt. b) niniejszej uchwały.

(5) Gdy tereny, przyległe do ulicy lub placu nie są objęte prawomocnym planem zabudowania, osobno będzie traktowany odcinek ulicy lub placu, przy którym powyżej 50°|o frontu działek jest zabudowane chociażby z jednej strony w sposób zwarty, a osobno odcinek bądź odcinki, przy których przeważa zabudowanie luźne.

(6) Koszty urządzenia ulic i placów komunikacyjnych przy ich zbiegu (skrzyżowanie) dolicza się do kosztów urządzenia ulicy tylko w części będącej w stosunku odwrotnie proporcjonalnym do ilości zbiegających się ulic.

(7) W razie, gdy urządza się tylko część ulicy lub placu, bądź część ich odcinka określonego wyżej, mogą być przełożone na właścicieli przyległych działek koszty urządzenia takiej części.

(8) Przy podziale ulic i placów na odcinki w myśl zasad wyżej podanych, granice tych odcinków, o ile nie przechodzą na skrzyżowaniach ulic, stanowią linie, prowadzone prostopadle do osi ulicy od miejsca, w którym stykają się z ulicą granice sąsiednich nieruchomości, a gdy linie te prowadzone od granic nieruchomości po obu stronach ulicy lub placu nie stanowią jednej linii prostej również i linie osi ulicy.

§ 9. (1) Podział przedkładanych na właścicieli przyległych działek kosztów urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego lub ich

odcinka, w razie gdy tereny przyległe do ulicy lub placu objęte są prawomocnym planem zabudowania, będzie uskuteczniany w sposób następujący:

a) jedna piąta kosztów — w stosunku do długości frontów poszczególnych działek,

b) jedna piąta kosztów — w stosunku do powierzchni poszczególnych działek,

c) trzy piąte kosztów — w stosunku do iloczynu liczb oznaczających w metrach kwadratowych powierzchnię na poszczególnych działkach, którą można zabudować i liczb oznaczających dopuszczalną ilość kondygnacji

(2) W razie, gdy ulica lub plac prawomocnego planu zabudowania nie posiada podział omawianych kosztów będzie uskuteczniony:

a) przy przeważającym zabudowaniu zwartym — trzy piąte tych kosztów w stosunku do długości frontu poszczególnych działek i dwie piąte w stosunku do powierzchni działek,

b) przy przeważającym zabudowaniu luźnym — dwie piąte tych kosztów w stosunku do długości frontów poszczególnych działek i trzy piąte w stosunku do powierzchni działek.

(3) Przy obliczaniu powierzchni działek nie bierze się pod uwagę części działek, znajdujących się w odległości większej niż 70 m od linii regulacyjnej albo lini ulicy.

(4) Dla działek bezpośrednio przylegających do dwu lub kilku ulic, przy podziale kosztów urządzenia ulicy lub placu w sposób wyżej podany, dzieli się: przy zabudowaniu zwartym — powierzchnię, a gdy istnieje plan zabudowania, również intensywność zabudowania, przez liczbę, określającą ilość ulic przy których znajduje się działka, a przy zabudowaniu luźnym, również i długość frontu.

(5) W razie, gdy grunt pod ulicę lub plac komunikacyjny został oddany przez właściciela działki Gminie na własność bez uiszczenia ceny kupna, kwota przypadająca na właściciela do uiszczenia z tytułu pokrycia kosztów urządzenia tej ulicy lub placu, zmniejsza się o wartość odstąpionego gruntu.

Zwolnienie od udziału w pokryciu kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych i odroczenie uiszczenia należności z tytułu takiego udziału.

§ 10. (1) Od ponoszenia kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, przekładanych na podstawie art. 174 zwolnieni są:

a) właściciele działek lub nieruchomości, na których w myśl prawomocnego planu zabudowania wznoszenie budynków jest zabronione (art. 46 ust, (1) pkt. a) i b) lub ograniczone (art. 46 ust. (3) w ten sposób, iż intensywność ich zabudowania ma być mniejsza od 0.10.

b) właściciele działek lub nieruchomości, na których na podstawie ustawy z dnia 28 stycznia 1932 r. o stosunkach prawnych w obszarach warownych i rejonach umocnionych (Dz. U. R. P. Nr. 19 poz. 124) lub na podstawie rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 69 poz. 437) wznoszenie budynków jest zabronione lub ograniczone w stopniu określonym wyżej w punkcie a) (§ 3 rozp. Min.).

2) Właścicielom działek, niezdatnych do zabudowania z powodów, określonych w art. 175, uiszczenie przełożonych kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych odracza się bez doliczenia procentów zwłoki do czasu usunięcia wad, czyniących działki niezdatnymi do zabudowania, bądź do czasu wzniesienia na nich budynków na podstawie pozwolenia władzy, udzielonego w myśl art. 175 ust. (2) (§. 5. rozp. Min.)

3) W razie, gdy część działki określonej wyżej w ust. (1) w punkcie b), przeznaczona jest na ulicę lub plac, których koszta urządzenia przekłada się i gdy pozostała część działki nadaje się do racjonalnego i celowego zabudowania zgodnie z przeznaczeniem, właściciel działki ponosi koszty nabycia gruntu pod ulicę lub plac przez Gminę w wysokości nieprzekraczającej wartości tej części działki, która przeznaczona jest pod ulicę.

4) Przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne państw obcych nie ponoszą kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, gdy w państwach, które reprezentują, przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsularne Polski są zwolnione od ponoszenia takich kosztów.

5) W przypadkach zasługujących na uwzględnienie może Rada Miejska rozszerzyć na innych właścicieli działek (n. p. przeznaczonych planem zabudowania pod świątynie, szkoły, szpitale, boiska i t. p.), nieobjętych po-

stanowieniami niniejszego paragrafu, ulgi w pokrywaniu kosztów urządzenia ulic i placów.

§. 11. (1) W razie, gdy na działkach znajdują się budynki, podlegające przepisom ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 39 poz. 297), uiszczenie opłat z tytułu urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego, przypadających od właścicieli tych działek, odracza się na ich prośbę w całości lub części, bez doliczenia procentów zwłoki, na zasadach niżej wyłuszczonych. (§. 6. ust. (1) rozp. Min.)

(2) Uiszczenie opłat, wspomnianych w ust (1) odracza się w całości, gdy:

a) budynki, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów zajmują więcej niż połowę powierzchni, przeznaczonej do zabudowania w zatwierdzonym albo prawomocnym planie zabudowania, a w braku planu zabudowania — więcej niż $^1/_4$ powierzchni działki przy zabudowaniu zwartym i $^1/_6$ tejże powierzchni przy zabudowaniu luźnym i gdy ponadto

b) więcej niż połowa, licząc według kubatury, pomieszczeń w budynkach podlega przepisom ustawy o ochronie lokatorów (§. 6 ust. (2) rozp. Min.)

3) Odroczenie powyższe jest ważne do czasu zwolnienia z pod działania przepisów ustawy o ochronie lokatorów conajmniej połowy pomieszczeń, licząc według kubatury; w razie, gdy to nastąpi, właściciele odnośnych działek obowiązani są uiścić połowę przypadających na nich kosztów urządzenia ulic lub placu komunikacyjnego. Drugą połowę tych kosztów wspomniani właściciele obowiązani są uiścić po całkowitym zwolnieniu wszystkich pomieszczeń w budynkach spod działania ustawy o ochronie lokatorów (§. 6. ust. (3) rozp. Min.)

(4) Właściciele działek, na których znajdują się budynki, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów, gdy nie zachodzą warunki, określone w ust. (2), obowiązani są uiścić połowę kosztów urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego. Uiszczenie drugiej połowy tej kwoty odracza się na ich prośbę na warunkach podanych w ustępie (3), do czasu zwolnienia spod działania cytowanej ustawy wszystkich pomieszczeń w budynkach (§. 6. ust. (4) rozp. Min.).

(5) W razie sprzedaży działek, określonych wyżej w ustępie (1) i (2), przełożone koszty urządzenia ulicy lub placu komunikacyjnego, których spłata została odroczona, powinny być uiszczone przed przeniesieniem prawa własności na nowonabywców (§. 6. ust. (5) rozp. Min.).

§. 12. (1) W razie zawieszenia rozpatrzenia prośby o pozwolenie na budowę na podstawie art. 39 lub rozpatrzenia planu parcelacji na podstawie art. 58 prawa bud., odracza się na żądanie interesowanych, bez pobierania procentów zwłoki, uiszczenie Gminie przełożonych kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych na okres o 1 rok dłuższy od okresu, na który zostało zawieszone rozpatrzenie prośby o pozwolenie na budowę lub planu parcelacji.

(2) W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, a w szczególności, gdy działka jest niezabudowana lub zabudowana wyłącznie budynkiem mieszkalnym, przeznaczonym do własnego użytku właściciela, o powierzchni zabudowanej pomnożonej przez liczbę kondygnacji nieprzekraczającej 60 m² — Zarząd Miejski działający kolegialnie (Magistrat) może odroczyć lub rozłożyć na raty uiszczenie przełożonych kosztów urządzenia ulicy lub placu na czas określony albo do czasu sprzedaży lub zabudowania działki budynkami lub budynkiem większym, — przy czym odroczenie na okres dłuższy od 6 lat wymaga uchwały Rady Miejskiej.

Udział Gminy w kosztach urządzenia ulic i placów komunikacyjnych

§ 13. (1) W razie, gdy koszty urządzenia ulic i placów komunikacyjnych będą wyższe od kwot, które w myśl zasad wyżej przytoczonych, podlegają przełożeniu na właściciel działek, przyległych do nowourządzonych ulic i placów komunikacyjnych, — nadwyżkę pokryje Gmina, o ile część nadwyżki nie zostanie przełożona specjalną uchwałą na właścicieli działek nieprzylegających do urządzonych ulic i placów albo na właścicieli przedsiębiorstw lub urządzeń znajdujących się na takich działkach.

(2) Przez Gminę również zostaną pokryte te części kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, które według rozkładu przypadną na działki będące własnością Gminy lub na właścicieli działek zwolnionych w całości lub części od udziału w pokryciu tych kosztów.

Stosowanie uchwały do poszczególnych ulic, placów komunikacyjnych i ich odcinków

§ 14. Przepisy niniejszej uchwały o przekładaniu kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych Zarząd Miejski będzie stosował tylko w odniesieniu do właścicieli działek położonych przy ulicach i placach komunikacyjnych, bądź ich odcinkach, których urządzenie zostało uchwalone przez Radę Miejską a zatwierdzone przez Urząd Wojewódzki.

Zaliczka na pokrycie kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych

§. 15, (1) Zarząd Miejski po zatwierdzeniu uchwały organu stanowiącego Gminy o przełożeniu kosztów zamierzonego urządzenia ulicy lub placu, przed przystąpieniem do urządzenia ulicy lub placu, może żądać od właścicieli działek, na których koszty te mają być przełożone, wniesienia do Kasy Miejskiej zaliczek.

(2) Wysokość kwoty, która może być żądana w formie zaliczek od ogółu właścicieli działek, nie może przekraczać wartości gruntu, potrzebnego do urządzenia ulicy lub placu albo tej jego części, której koszty mogą być przełożone na właścicieli działek. Wartość tego gruntu określa Komisja, wspomniana w §. 4. niniejszej uchwały. Powyższa kwota dzieli się pomiędzy właścicieli w ten sposób, w jaki mają być przekładane koszty urządzenia ulicy lub placu.

(3) Odstąpienie na rzecz Gminy przez poszczególnych właścicieli w stanie wolnym od obciążeń hipotecznych i długów, gruntów w obszarze, znajdującym się w takim stosunku do całego obszaru gruntu, potrzebnego dla urządzenia ulicy, placu lub ich odcinka, w jakim znajdnje się wysokość kwoty przypadającej przy przełożeniu kosztów urządzenia ulicy, placu lub ich odcinka na danego właściciela, do całej kwoty, która przypadałaby do przełożenia na właścicieli wszystkich działek, zwalnia odnośnych właścicieli od obowiązku wpłacenia zaliczki.

(4) W razie nieprzystąpienia przez Gminę do urządzenia ulicy lub placu w ciągu roku albo nieukończenia urządzenia ich w ciągu trzech lat od pobrania zaliczki — na żądanie interesowanych, pobrane przez Gminę zaliczki będą im zwrócone.

Ściąganie należności z tytułu udziału w kosztach urządzenia ulic i placów komunikacyjnych.

§ 16. (1) Przypadające Gminie od poszczególnych właścicieli działek koszty pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, o ile ich uiszczenie nie jest odroczone, będą ściągane po zaopatrzeniu ulicy w poszczególne urządzenia, przy czym koszty nabycia gruntu albo jego wartość będą ściągane, dopiero po urządzeniu nawierzchni jezdni i chodników

(2) Kwoty, pobrane przez Zarząd Miejski w formie zaliczki na urządzenie ulicy, potrąca się z najbliższych należności przypadających Gminie od właścicieli odnośnych działek.

§ 17. (1) Należności Gminy z tytułu pierwszego urządzenia ulic i placów komunikacyjnych obciążają odnośne nieruchomości z pierwszeństwem przysługującym państwowym podatkom od nieruchomości.

(2) W razie odroczenia uiszczenia należności poszczególnym właścicielom działek, nie wyłączając przypadków, w których w myśl uchwały Zarząd Miejski obowiązany jest odroczyć uiszczenia należności, należności te zostaną zabezpieczone przez wniesienie odpowiednich wpisów do ksiąg hipotecznych.

§ 18. (1) Właściciele działek, pociągnięci do udziału w pokryciu kosztów urządzenia ulic i placów komunikacyjnych, obowiązani są uiścić przypadające na nich kwoty w ciągu 30 dni od daty doręczenia nakazów płatniczych.

(2) Należna kwota może być przez Zarząd Miejski rozłożona na raty, przy czym takie rozłożenie może być uzależnione od przedstawienia należytego zabezpieczenia hipotecznego spłaty należności. Rozłożenia na raty na okres dłuższy od 6 lat wymaga uchwały Rady Miejskiej.

(3) Od nakazów płatniczych przysługuje interesowanym prawo wniesienia odwołania na ogólnych zasadach stosowanych przy wymiarze danin komunalnych.

§ 19. (1) Nieuiszczone w terminie kwoty, odsetki koszty egzekucyjne ściągnięte zostaną według rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341) ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 28. grudnia 1934 r. (Dz.U.R. P. Nr. 110 poz. 976).

(2) Każda kwota, wpłacona na koszty urządzenia ulicy lub placu po terminie płatności, bądź dobrowolnie, bądź w drodze przymusowej, zarachowana zostanie w pierwszej linii na koszty egzekucji, następnie na odsetki a dopiero pozostała reszta na kapitał.

Przekładanie kosztów nabycia gruntów pod istniejącymi ulicami.

§ 20. Na zasadach przyjętych w niniejszej uchwale, będą przekładane na właścicieli działek przyległych do ulic lub placów komunikacyjnych, urządzonych przed powzięciem niniejszej uchwały, koszty nabycia przez Gminę po 1 sierpnia 1936 r, gruntów pod tymi ulicami lub placami.

Prezydent miasta
w. z. **Dr. Stanisław Klimecki**
Wiceprezydent miasta.

Dział nieurzędowy.

Komunikat

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wydało do Nr. Wojsk. opl. 9|10|1 z 1938 r. broszurkę p. t' „Wskazówki dla ogółu ludności o obronie przeciwlotniczej i przeciwgazowej" (broszurka o 64 stronach, wymiaru 14.5 cm x 10.5 cm. okładka koloru żółtego z ciemnozielonym ukośnym przekreśleniem w prawym rogu u dołu).

P r z e t a r g i

Urząd Wojewódzki Krakowski ogłasza publiczny przetarg ofertowy na roboty stolarskie i ślusarskie wewnętrznego urządzenia gmachu Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie. Formularze ofertowe na powyższe roboty są do nabycia w Technicznym Kierownictwie budowy przy Alei Mickiewicza w Krakowie, między godziną 10—12-tą po cenie kosztów ich sporządzenia w kwocie 2 zł. za sztukę, gdzie też wyłożone są do wglądu oferentów szczegółowe rysunki na odnośne roboty.

Do oferty sporządzonej na przepisowych formularzach i odpowiadającej wymogom rozp. Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa należy dołączyć pokwitowanie Kasy Skarbowej na złożone wadium w wysokości 5°/₀ oferowanej kwoty. Oferty nie złożone na przepisowych formularzach lub nieposiadające wymaganego wadium nie będą rozpatrywane.

Oferty wrzucać należy do specjalnej skrzynki umieszczonej w biurze informacyjno-podawczym w gmachu Urzędu Wojewódzkiego na parterze do dnia 18 kwietnia 1939 r. do godziny 9 tej, lub też nadesłać je pocztą w powyższym terminie do tego biura.

Komisyjne otwarcie ofert w obecności oferentów nastąpi w tym samym dniu o godzinie 10-tej w biurze Kierownika Oddziału budowlanego w gmachu Województwa na III piętrze.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie swobodę dowolnego zwiększenia lub zmniejszenia ilości robót ofertowych, wolnego wyboru oferenta, ewentualnie unieważnienia przetargu częściowo lub w całości.

Za Wojewodę:
Inż. W. Gordziałkowski
Naczelnik Wydz. Kom. bud.

Naczelnik Więzienia w Jaśle ogłasza przetarg nieograniczony na dostawę artykułów żywnościowych, a mianowicie: bułki, chleb, cykorię, fasolę kolorową, groch, jęczmień, kaszę jęczmienną, pęcak, kminek, pieprz, liście laurowe, mąkę pszenną, mąkę żytnią razową, mleko, mięso wołowe, owies, słoninę, ziemniaki.

Bliższych wiadomości zasięgać można u Naczelnika Więzienia w Jaśle.

Oferty należy nadsyłać w kopertach zalakowanych z napisem „oferta na dostawę artykułów żywnościowych" z dołączeniem wadium w wysokości 3°₀ sumy oferowanej, do dnia 3 kwietnia 1939 r. godz. 12, pod adresem Więzienia w Jaśle.

Naczelnik Więzienia:
M. Klerykowski
Komisarz S. W.

Dyrekcja Państwowego Zakładu Zdrojowego w Krynicy ogłasza konkurs na dostawę dwóch urządzeń chłodniczych, jedno gospodarcze dla kuchni hotelu zdrojowego w Krynicy, drugie dla baru.

Termin wnoszenia ofert ustala się do dnia 5 IV. 1939 r. godz. 12-ta.

Wadium w wysokości 5% oferowanej ceny należy składać w Kasie Zarządu Zdrojowego w Krynicy.

Warunki dostawy i formularze ofertowe otrzymać można w Zarządzie Zdrojowym w Krynicy pocztą lub po zgłoszeniu się w biurze w godzinach urzędowych.

Zarząd Zdrojowy zastrzega sobie prawo unieważnienia przetargu oraz dowolny wybór oferenta.

Nieuwzględnione oferty pozostaną bez odpowiedzi.

Zagubienia względnie kradzież dokumentów zgłosiły następujące osoby:

1) Wyrostek Wojciech, zam. w Szczawnicy Wyżnej 85, zagubienie dowodu tożsamości konia nr 289582 ser. E.

2) Zachwieja Paweł, zam. w Szczawnicy Wyżnej 19, zagubienie dowodu tożsamości konia nr 289583 seria E.

3) Guroś Ludwik, ur. 28 X, 1901 r. zam. w grom. Szlembarku 16, poczta Harklowa, pow. nowotarski, unieważnia zagubione zaświadczenie wojskowe wydane przez K. R. U. Nowy Targ.

4) Niechaj Walenty, zam. w Porąbce pow. Biała Krakowska 410, unieważnia zagubione świadectwo palacza wystawione przez Stowarzyszenie Dozoru Kotłów w Warszawie l. 9|33.

5) Jasek Jan, zam. w grom. Lipowa 283 gm. Zabłocie, powiąt żywiecki, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia nr 115 117 seria D.

6) Świerczek Wojciech, ur. 13. III. 1905 r. zam. w Ujanowicach 69, pow. limanowski, unieważnia zagubione świadectwo nauki kowalskiej wydane przez Cech w Limanowe.

7) Łaźnia Wojciech, ur. 1 III. 1905 r. zam. w Prokocimiu przy ul. Kolejowej 9, unieważnia skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Bochnia.

8) Radomski Zygmunt, zam. w Głuchowicach, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia seria D nr 147 241, wydany przez rej. insp. koni w Wadowicach.

9) Guguła Franciszek, zam. w Laczanach pow. wadowicki, unieważnia zagubiony patent galarowy, wydany przez Państwowy Zarząd Wodny w Krakowie.

10) Jung Henryk, dentysta, zam. w Nowym Targu, unieważnia skradzioną legitymację prawa jazdy, wydaną przez Urząd Wojewódzki Krakowski.

11) Gernand Marian, ur. 1896 r. zam. w Krakowie przy ul. Wadowickiej 45, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Nowy Sącz.

12) Grudzień Jan, zam. w Modlniczce, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia wydany przez rej. insp. koni w Krakowie.

13) Markowicz Stanisław, ur. 12 IX. 1909 r. zam. w Krakowie przy ul. Langiewnicza 18 m. 9 unieważnia skradzione zaświadczenie wojskowe wydane przez K. R. U. Tarnów.

14) Teicher Salomea, ur. 18 II. 1914 r. zam. w Krakowie, Wiślisko Boczna 3 m. 4, unieważnia dowód osobisty wydany przez Magistrat m. Krakowa w r. 1935.

15) Lukas Stanisław, ur. 15 XI. 1913 r. zam. w Krakowie przy ul. Zyblikiewicza 15 m. 10, unieważnia skradzioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Kraków-miasto.

16) Kessler Leib, ur. 11 VI. 1911 r. zam. w Jaśle Rynku, unieważnia zagubiony dowód osobisty wydany przez Magistrat miasta Grybowa.

17) Ester Chana Scheinowitz, ur. 20 III. 1895 r. zam. w Oświęcimiu, unieważnia dowód osobisty wydany przez Zarząd Miejski w Oświęcimiu.

18) Kasperek Piotr i Aniela, zam. w Chełmku, unieważniają zagubioną książeczkę wkładkową Kom. Kasy Oszczędności nr 12117 wydaną przez K. K. O. Chrzanów z wkładem 100 zł.

19) Dziduszko Stefan, zam. w Groblach, pow. Bochnia, unieważnia kartę pozwolenia noszenia broni, pistolet F. N. cac. 635 nr 450516, wydaną przez Starostwo Powiatowe w Bochni w r. 1934.

20) Weisman Abraham, zam. Tarnowie przy ul. Lwowskiej 48, unieważnia zagubioną tablicę rejestracyjną A 33-012.

21) Guttmann Zygmunt, ur. 1 V. 1893 r. zam, w Krakowie przy ul. Limanowskiego 29 m. 1 unieważnia zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Bielsko.

22) Zaporowski Antoni, zam. w Krakowie przy ul. Rzemieślniczej 5 unieważnia zgubioną legitymację Ubezpieczalni Społecznej, wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Krakowie.

23) Michał Dalek, ur. 17 IX. 1903 r. zam. w Krakowie przy ul. Felicjanek 14, unieważnia zgubioną legitymację ubezpieczeniową wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Krakowie.

24) Gaudyn Katarzyna, zam. w Krakowie przy ul, Topolowej 28, unieważnia zgubioną legitymację ubezpieczeniową wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Krakowie.

25) Sekiera Stanisław, ur. 3 IV. 1890 r. zam. w Krakowie przy ul. Barakowej 3, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U, Wadowice.

26) Pochłopień Adam, zam. w Wadowicach unieważnia zagubioną tablicę rejestracyjną nr 31763.

27) Kobusiński Ludwik, zam. w Wysowej poczta Wysowa pow. gorlicki, unieważnia zgubione świadectwo prawa noszenia Krzyża Walecznych wydanego przez 55 p. p. p.

28) Ryba Jan, zam. w Wesołowej 128 poczta Zakliczyn n|D. unieważnia dowód tożsamości konia seria D nr 45107.

29) Czekaj Piotr, zam. w Kurowie 77 gm. i pow. Bochnia, unieważnią zgubiony dowód tożsamości konia seria F nr 07822.

30) Radomski Zygmunt, zam. w Głuchowicach poczta Radziszów, unieważnia zgubiony dowód tożsmości konia seria D nr 147241.

31) Kaczówka Jan, zam w Toniach poczta p. Bolesław k. Tarnowa, unieważnia zgubiony dowód tożsamości konia seria D nr 94490,

32) Szczerbak Franciszek, Zalipie pow. Dąbrowa k. Tarnowa unieważnia zgubiony dowód tożsamości konia seria D nr 33|39.

33) Kaczówka Antoni, Bolesław k. Tarnowa unieważnia dowód tożsamości konia seria D, nr 32413.

34) Harbut Michał, zam. w Czarnym Dunajcu 277 pow. nowotarski, unieważnia zgubiony dowód tożsamości konia wałacha, gniadego, kasztana z łysiną podłużną na czole, obie tylne piętki białe lat 9.

35) Bodzenta Jan, ur. 24 VI. 1890 r. zam. w Miękinie 170 p. Krzeszowice, unieważnia zgubioną legitymację ubezpieczeniową wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Chrzanowie.

36) Padybzuła Stanisław, zam. w Wadowicach Górnych, pow. mielecki, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia nr 121537.

37) Kobiałkówna Franciszka, starszy asystent, unieważnia zagubioną legitymację nr 1738|1 wtórnik wystawioną 10. XII 1936 przez Dyrekcję Okręgu Poczt. i Telegrafów w Krakowie.

38) Jach Piotr, ur. 20 VI. 1899 r. zam. w Skawinie przy ul. Mickiewicza 20, unieważnia zagubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Bochnia.

39) Inż. Begleiter Lazar, zam. w Krakowie przy ul. Sienkiewicza 9 m 9, unieważnia zagubione pozwolenie amatorskie prowadzenie wszelkich pojazdów mechanicznych wydanego przez Urząd Wojewódzki Krakowski.

40) Fremder Abraham, ur. 26 IV. 1883 r. zam. w Krakowie przy ul. Miedzianej nr 94, unieważnia zgubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Kraków-Miasto.

41) Rajewski Wawrzyniec, ur 1907 r. zam. w Prądniku Czerwonym przy ul. Dobrego Pasterza 67, unieważnia zagubione dyplomu ślusarsko-czeladniczego, wydanego przez Cech Ślusarzy w Chrzanowie dnia 10 lipca 1925 r.

42) Kucmierz Jan, zam. w Kwikowie gm. Szczurowa pow. Brzesko, zagubienie dowodu tożsamości konia seria D nr 17263.

43) Oleksy Franciszek, z gromady Zaborów, gm. Szczurowa pow. Brzesko unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia seria D nr 23932.

44) Marszałek Józefa, zam. w Białej Krakowskiej przy ul. Lipnickiej 38, unieważnia za-

gubioną legitymację ubezpieczeniową wydaną przez Ubezpieczalnię Społeczną w Białej Krakowskiej.

45) Bodziany Józef, ur. 17 II. 1896 r. zam. w Bronowicach Małych, przy ul. Zaczarowane Koło 3, unieważnia zagubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Kraków-miasto.

46) Wójcik Józef, zam. w Bronowicach Małych 140, unieważnia zagubiony dowód tożsamości konia seria B nr 733967 wydany przez rej. insp. koni w Krakowie.

47) Lustgarten Bernard f. Pflaster, ur. 8 VI. 1893 r. w Skrzydlnej, pow. limanowski zam. w Krakowie przy ul. Podbrzezie 5, unieważnia zagubioną książeczkę wojskową wydaną przez K. R. U. Kraków-Miasto.

48) Pietraszko Jan, ur. 1900 r. zam. w Pietrzykowicach 103, pow. Żywiec, unieważnia skradzioną książkę wojskową wydaną przez K. R. U. Nowy Targ, legitymację obroźniczą, książeczkę służbową wydane przez Wydział Powiatowy Nowy Targ.

49) Górka Józef, zam. w Porębie 115 unieważnia zagubioną książeczkę Komunalnej Kasy Oszczędności w Myślenicach 17-840 opiewającą na kwotę 720 zł 46 gr.

Adres Redakcji i Administracji „Krakowski Dziennik Wojewódzki“ Kraków, ulica Basztowa 22, telefon Nr. 111-41

Dziennik Wojewódzki wychodzi regularnie 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Cena jednego egzemplarza 1.60 Przedpłata na rok 1939 wynosi: roczna 18 zł., półroczna 9 zł. kwartalna 4·50 zł.

Cena ogłoszeń całej strony Dziennika 50 zł., za wiersz szpaltowy 50 gr., drobne ogłoszenia do 10 wierszy jednorazowo 5 zł. wraz z egzemplarzem dowodowym. Należytość za prenumeratę, ogłoszenia za poszczególne egzemplarze należy przekazywać na rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności w Krakowie. Konto Nr. 409.144 Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Drukarnia „Krakowska“ Kraków ul. św. Jana 13, tel. 144-65, pod zarządem A. Gablankowskiego